

Ten chléb je tvůj i můj

Václav Neckář

Nejsi malej kluk, už je ti dvacet pryč,
v ruce držíš k velké bráně klíč,
rozhlídni se, jen tak nestůj, začni hledat svoji cestu,
kudy jít, kudy jít.

Z půdy cítš železo i obilí,
skryla spousty slz a násilí,
tomu kdo k ní hlavu skloní, dneska hlavně chlebem voní,
tahle zem, tahle zem, tenhle kraj.

R: Ten chléb je tvůj, přece tvůj i můj,
ta zem je tvá, dneska tvá i má,
svou zemi sám stůj co stůj,
hýčkej ať vzkvétá.

Ten chléb je tvůj, přece tvůj i můj,
hlídej, ať v hojnosti vzejde nám,
pod plachtou správnou s námi pluj,
ať nejsi sám.

Dodnes oči světa hledí právě sem,
tohle vždycky byla zvláštní zem,
nikdy nebývala smutná, i když chléb tu hořce chutnal,
dnes je tvůj, tenhle kraj.

Proto napiš báseň, nebo postav dům,
lidem kolem sebe dej svůj um,
na tvé síly tady čeká, každé město, pole, řeka,
tahle zem, tahle zem, tenhle kraj.

R: Ten chléb je tvůj, přece tvůj i můj...